

af den saakaldte Dresunds- og Strømtoldvæsenets Administrationsfond, og det vil fremgaae af de Oplysninger, som ledsage Lovforslaget, at dette Administrationsfond ved Hjælp af de Capitaler, som deels staae paa kort Opfigelse til Forrentning i Statskassen, deels udestaae som Laan hos Private, paa hvilke der i hvert Fald vil kunne gjøres Laan i Banken, er fuldkommen tilstrækkeligt til at realisere Niemedet, selv om det maatte findes hensigtsmæssigere at udføre Foretagendet paa den meest kostbare, men tillige sikreste Maade.

Formanden: Exemplarer af det foreslagte Lovforslag *) skal jeg lade udele paa Bladserne.

Vi gaae dernæst over til den af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) anmeldte Forespørgsel til Ministeriet **). — Den arede Rigsdagsmand har Ordet.

Monrad: Den Forespørgsel, som jeg med Thingets Tilladelse idag skal stille til Ministeriet, er en Fortsættelse af den tidligere stedsfundne Forespørgsel, idet jeg ikke kan nægte, at jeg havde haabet, paa hvin tidligere stillede Forespørgsel at faae et mere klart og bestemt Svar, end Tilfældet var. Jeg troer, at det gaaer ikke saa af Thingets Medlemmer som mig, at det vilde være dem ukjært at træde hindrende i veien for Hans Majestæts Regjering, og at det er dem magtpaaliggende at see Tiden an med Rolighed, og at de, naar det var sikkert, at de Forslag, som Monarchiets Ordning nødvendiggjør, om en ikke altfor lang Tid paa en forfatningsmæssig Maade vilde blive os foresagte, da med Rolighed vilde oppebie dette Tidspunkts Ankomst. De, der i denne Henseende deelte Mening med mig, troede, at vi, ved et meget klart Svar paa den tidligere Forespørgsel, vilde faae en Forvisning om, at Ministeriet var enigt med sig selv om de Forholdsregler, om den Fremgangsmaade, som det vilde følge; idet vi deri vilde see et Beviis paa, at Ministeriet ikke havde ladet sig nøie med, med nogle saa løse Omrids at begive sig ind paa den nu betraadte Vej,

men havde betraadt Veien med sikkert Kjendskab baade til alle de dermed forbundne Banfælligheder, og til de Midler, hvorved disse Banfælligheder skulde overvindes. Vi have imidlertid ikke faaet et bekræftende Svar herpaa, og jeg er saaledes nødt til, uagtet jeg anseer Fordringen for yderst besæden og for yderst liden i Forhold til vor hele Stilling, at gaae endnu et Skridt tilbage, ved at stille en Forespørgsel til Ministeriet om, hvorledes det opfatter Indledningen til Grundloven, og navnlig, om det erkjender, at de Ord i Grundloven: „dog med Forbehold af, at Ordningen af Alt, hvad der vedkommer Hertugdømmet Slesvig, beroer, indtil Freden er afsluttet“, ikke hjemle Afgang til at foretage nogen Forandring i Grundloven ad anden Vej, end den i Grundlovens § 100 betegnede? Jeg siger, at dette er et Skridt tilbage, det er et Skridt, bag hvilket man, efter min Mening, ikke kan gaae tilbage (Hør!). De kjende, mine Herrer! Historien; De vide, naar De see tilbage, blot til den nyere Tids Historie, hvorledes enkelte Ord undertiden have anrettet stor Ulykke; De vide, hvorledes enkelte Ord, som kunde opfattes paa en tvivlsom Maade, stundom have bragt Ulykke over Lande. Det forholder sig nemlig saaledes, at Uretten sjældent vil træde klart frem, men i sin Fremtræden bedækker sig med et Slør af Ret; Forbrydelsen undersøger sig for at fremtræde utilfløret og nogen for Verdens Dine; den hyller sig i et Skin af Ret, og, styrket ved dette Skin af Ret, faaer man Mod til at gjøre den Gjerning, hvorfra man ellers vilde vige tilbage. Det franke Charte, for at tage et Exempel, havde saaledes nogle tvivlsomme Ord, som kunde misforstaaes. Monarchen greb disse tvivlsomme Ord, hyllede sig ind i dem, som i et Retfærdigheds Klædebon, og krænkede sit eget givne Løfte. — Da styrkede hans Throne, og en Anden besleg den, for atter at stødes fra den, og for at en ny Tingenes Tilstand, som begrundedes deri, atter skulde forsvinde. Derfor, siger jeg, er det godt, at vi have et aldeles sikkert, klart og usvigeligt Grundlag for vore Forholds Udvikling, derfor er det godt, at selv det ringeste Skin af Tvivl, dersom der skulde være noget, forsvinder, for at det ikke skal friste Uretten

*) See Anhanget.

**) See Folkethingets Tidende Nr. 255, Sp. 4068.